

«Dan vergis je je twee dagen», bracht de Hoedenmaker uit. «Ik heb je wel gezegd, dat boter niet deugt voor het uurwerk!» voegde hij er bij, terwijl hij de Maartsche Haas boos aankeek.

«'t Was toch van de *beste* boter», antwoordde de Maartsche Haas deemoedig.

«Ja wel, maar er zijn zeker ook wat broodkruimels tusschen gekomen», bromde de Hoedenmaker, «en dan moest je de boter er ook niet met het broodmes in hebben gedaan».

De Maartsche Haas nam het horloge en onderzocht het met een zuur gezicht. Toen stak hij het in zijn kopje thee en onderzocht het nog eens, maar hij wist niets beters te zeggen, dan wat hij al had gezegd: «Het was van de *beste* boter, hoor».

Alice had eenigszins nieuwsgierig over zijn schouder gegluurd. «Wat een leuk horloge!» merkte ze op. «Het geeft den datum aan, maar zegt niet hoe laat het is!»

«Waarom zou het dat?» mompelde de Hoedenmaker.

«Zegt *jouw* horloge je soms in welk jaar we zijn?»

«Natuurlijk niet», antwoordde Alice zonder dralen, «maar daarom blijft het ook zoo lang achtereen hetzelfde jaar».

«Precies hetzelfde als met het mijne», zei de Hoedenmaker.

Alice begreep er niets meer van. De woorden van den Hoedenmaker waren zeer duister en toch sprak hij goed Nederlandsch. «Ik begrijp u niet best», zei ze, zoo bedroefd mogelijk.

«De Zevenslaper slaapt weer», zei de Hoedenmaker en hij goot hem een beetje warme thee op den neus.

De Zevenslaper schudde met het hoofd en zei, zonder de oogen te openen: «Natuurlijk, natuurlijk, juist wat ik zeggen wou».

«Heb jij het antwoord op het raadsel al gevonden?» zei de Hoedenmaker, zich weer tot Alice wendend.

«Neen, ik geef het op», antwoordde Alice, «wat is het?»

«'k Heb er geen flauw begrip van», zei de Hoedenmaker.

«Ik ook niet», zei de Maartsche Haas.

Alice moest er van zuchten. «Mij dunkt, je zoudt je tijd beter kunnen besteden», zei ze, «dan ze te verspillen met het opgeven van raadseltjes, die niet zijn op te lossen».

«Als jij zoo'n goed begrip hadt van Tijd als

